

XXI.
ÉVFOLYAM 2009.
FARSANG

A TATABÁNYAI BÁRDOS
LÁSZLÓ GIMNÁZIUM
ÉLMÉNYMAGAZINJA.
MEGJELENIK
ÉVENTE
ÖTSZÖR

à la bárdos

Bárdos-szalagavató A Közművelődés Házában

Tánccal a válság ellen

Mikor szeptemberben megkezdődött az iskola, sok végzős diák és a tanárok nagy része is úgy gondolta, hogy messze van még az a bizonyos szalagavató. Az idő hamar elrepült, és elérkezett január 23-a, a végzősök nagy ünnepének időpontja.

A diákok nagy része izgalommal várta ezt a nagyszabású eseményt. Amikor délután minden végzős megérkezett a Közművelődés Házába, megkezdődött az átöltözés, izgalom és örömmel teli várakozás, persze azt mi külső szemlélőként nem tudjuk, és nem is tudhatjuk, hogy milyen érzés volt. Mikor az osztályfőnökök feltűzték a szalagot diákjaikra, már mindenki tudta, főleg a végzősök, hogy ez valami újnak, valami másnak, izgalmasnak a kezdete. A szalagavató ünnepélyen megvolt minden, ami teljessé tette, végzős diák megható búcsúzása, osztályfőnök nagyszerű szövege, és megkezdődtek a táncok. Az összes szülő és testvér, sőt még a tanárok is elvarázsolva figyelték a táncokat. Mind a három osztály keringője csodálatos volt, ezeket a festői menyasszonyi ruhába öltözött lányok és az elegáns öltönybe öltözött fiúk tették felejthetlenné. A szabadon választott második produkciók is nagy sikert arattak, minden osztály belevitte saját stílusát, és ettől lettek különlegesek. Összességében a táncok, szövegek, videók minden szülőt meghatottak, és minden vendég élvezettel nézte. A hivatalos ünnepély után az iskolában

tartott vacsora és bál is örökre beírta magát az iskola történelmébe, hiszen olyan multság kerekedett az este végére, hogy még a tanárok, szülők is táncoltak az immár szalaggal felavatott diákokkal. Így testvérszettel nagyon megható volt végignézni az ünnepséget, a végzősöknek pedig csak gratulálni tudok mindenhez, hiszen nagyon sokat dolgoztak, de szerintem a kemény munkának meg is lett az eredménye. Ezek után én nagyon várom a saját szalagavatómat, hiszen ez egy felejthetetlen alkalom, mert ilyen az életben csak egyszer fordul elő mindenkivel.

CSONKA KITTI (9. A)

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI
Az ünnepélyen az alsóbb évfolyamú diákok képviselőjében szép szavallat hangzott el, a tanárok kedves köszöntőjét Nagy Gabriella, a 12. a osztályfőnöke mondta el. Az alábbiakban – a hagyományainknak megfelelően – a végzős tanulók részéről elhangzott beszédet közöljük.

Kedves Diáktársaim, szeretett Szüleink, tisztelt Tanáraink!

Tavaly és tavalyelőtt pár lépcsőfokkal lejjebb álltam, és onnan néztem végig, ahogy a nálam idősebbek felsétálnak a színpadra, táncolnak, majd elmennek vacsorázni. Most már korántsem látom olyan egyszerűen a helyzetet. Hiszen nem néző vagyok, aki mosolyogva szemléli a szülők meghatott arcát vagy éppen a hátsó sor titkos diskurálását a színpadon, hanem idén én is itt állok minden végzős társammal együtt. Ami az én helyzetemet illeti, mennyivel egyszerűbb

AZ ELSŐ ELBALLAGÓ
ÖT ÉVFOLYAMOS OSZTÁLY

„...azt hittem, ember vagyok,
de azt már nem, hogy az is maradok”

Nagy hírek a kisvilágból

Megszorítások

A gazdasági válság iskolánkba is begyűrűzött: fenntartónk, a tatabányai önkormányzat ez évi költségvetésében az oktatási intézmények költségkeretének drasztikus csökkentésével próbálja csökkenteni adósságát. A jó hír a rosszban, hogy a Bárdost és az Árpádot – egyelőre – nem veszélyezteti az összevonás és más súlyos megoldások, amelyek a többi középiskolára és az alapfokú oktatás intézményeire várnak. Minden más hírforrás viszont riogató: a működési költség olyan mértékű megszorításra lehet számítani, hogy fénymásolópapír után – ezt már megszoktuk! – immár vécépapírra sem jut majd. Egyesek viszont azt állítják: nem megy végig a folyosókon annyi tanár, ahányszor az üres tanteremben égve hagyott „szemünk fényét” kellene lekapcsolni. A megszorítások részleteiről következő számunkban riportban számolunk be.

Ellenhatás

A közgazdászok azt mondják, hogy másutt a válság kevésbé olyan súlyos, mert az államok gazdagabbak, mint a miénk. Sokan hazánkat a szegény állam – gazdag társadalom ellentétével illusztrálják. Mi erről a mindennapokban másként gondolkodunk, de az ésszerűtlen kiadásokra következzen egy valóságos példa.

Egy márciusi délutánon iskolánk egyik osztályközössége a délutáni iskolai foglalkozás előtt – röpké közvéleménykutatás eredményeként – összesen 15350 forint értékben vásárolt édességet, üdítő- és energiata-
lokot és élelmiszereket. Még mondja valaki, hogy szegények vagyunk...

À LA BÁRDOS ➤ A Bárdos László Gimnázium élménymagazinja. Megjelenik ötször egy tanévben. XXI. évf., 2009. farsangi szám. Lapszerkesztők: Bérces Karolina, Csonka Nikolett, Gicz Csenge, Mihóczy Mercédesz. Munkatársak: Váradí Ágnes és Weiszengruber Dóra. Felelős szerkesztő: Nagy Tamás. Olvasószerkesztő: Dobrova Zita és Sipos Etelka. Felelős kiadó: Sándor János igazgató. A lap címe: Bárdos László Gimnázium. 2800 Tatabánya, Gál István-ltp. 701. Telefon: 34/311-749 E-mail: zekany@chello.hu, dzit@vipmail.hu Ismételt felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy a korrekciós tájékoztatás érdekében a cikkeknek akkor is megjelenést biztosítottunk, ha tartalmukkal a szerkesztőség nem feltétlenül ért egyet.

Figyelj a külvilágra!

Soha nem gondolnám, és szerintem Ti sem, hogy a balesetek, amiket esténként vacsora mellett, félig az MSN rabságában hallunk a tévéből, nálunk is megeshetnek. Február 16-án, hétfő este sajnos mégis megtörtént. Tatabányán az Interspar mögött egy Tata felől érkező vonat halálra gázolt egy 15 éves helyi fiút. A tragédia így is megrázó. De ami ennél is megdöbbentőbb, hogy mindez talán elkerülhető lett volna. A mozdonyvezető hangjelzése ellenére lépett a fiú a sínekre, mégpedig feltehetőleg azért, mert MP3 lejátszót hallgatott. A vészfékezés akkor már nem segített. Ezúton is szeretnénk kifejezni részvétünket, és csak reménykedni tudunk, hogy mi tanulunk az esetből!

Ne feledd! Csak egy lépés! Az elért mulhat rajta! A slágerlista vezető száma megvár!

A tudomány utánpótlása

A tatabányai Modern Üzleti Tudományok Főiskolája január 28-án rendezte meg bemutató konferenciáját. A „Tudomány utánpótlása” nevű rendezvény Tatabányáról (Árpád, Bárdos, Közgáz, Keri), Tattáról (Eötvös, Refi), Oroszlányból (Lengyel József) és Pápáról (Pápai Református Kollégium) érkezett diákok tartottak előadást. Iskolánkat Mihóczy Mercédesz képviselte, aki a reformkor utazóiról beszélt. Érdekes és izgalmas előadásokban lehetett részünk. Többek között izelítőt kaptunk a reneszánsz divatról, a tatabányai bányászatról, a sokkal elektromágnesességről, a Coca-cola kontra Pepsiről, és sok mindent megtudhattunk a hajléktalanok helyzetéről is. A 16 indulóból csupán négy diák munkáját emelték ki, iskolánk diákja sajnos nem volt köztük. Díjat kapott Wist Ferenc (Árpád Gimnázium) Sokkoló elektromágnesesség című előadásáért; az Eötvös József Gimnázium úrkutatói szakkörének előadásáért; Egresy István (Lengyel József Gimnázium) a Vértés sziklagypeinek és füves területének vizsgálatáért. Az árpádos Szentirmai Klaudia közel húszperces filmjéért, mely azt mutatta be, hogy jó akaratú és becsületes emberek is könnyen hajléktalanná válhatnak, különdíjat kapott.

- V A -

Versenyeredmények

A Bárdos tanulóinak tanulmányi és művészeti versenyeredményeiről következő lapszámunkban számolunk be.

Névadónk centenáriumán

BÁRDOS Lászlót tanítványaink nem ismerik, nem ismerhették őt, de alakja az idősebb generáció emlékezetében még ma is él.

1909-ben született Sátoraljaúj helyen. Az elemi iskola hat osztályát kitűnő eredménnyel végezte, így sikerrel felvételizhetett az egri ciszterci gimnáziumba. A sikeres érettségi után a Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett történelem–latin szakos tanári diplomát. Néhány évig Olaszországban irodalmat és művészettörténetet tanult, filozófiából pedig doktorált. Tanári pályafutását Beregszászon kezdte.

Ezután következett Szombathely, majd Budapestet követően Tatabánya lett a végállomás.

Elévülhetetlen érdemek fűződnek nevéhez a város első gimnáziumának – a mai Árpád Gimnázium

A MI KIS ÜNNEPÜNK

Száz éve született Bárdos László, iskolánk a január 30-i napot az ő emlékének szentelte.

Reggel az iskola bejáratához és Bárdos László sírjára már új koszorú került, az aulában már látható volt névadónk életéről a kiállítás, és egy iskolarádió és iskolatévé által készített műsor után friss virággal lett tele az emlékfal előtti váza. De az emlékezés ezzel nem ér véget. A 24 Óra és az Itthon is megemlékezett névadónkról, a város vezetésének közreműködésével emléktábla kerül majd a Bárdos-lakópark falára, és az idei ballagással egybekötve a búcsúzó 13. c osztály emlékfát ültet az iskola udvarán, mely a későbbi generációkat is emlékezteti majd Bárdos Lászlóra.

KÖNYVTÁROSKÉNT

ARCHÍV: BÁRDOS L. GIMN.

– létrehozásában. Az újonnan létesült gimnáziumnak 1951-ig volt tanára. Molnár Jánossal együtt – akiről a város legmagasabb pedagógiai díját elnevezete – a humán tárgyak oktatásával a bányászvárosban közösségteremtő munkát végzett. Ekkor fájó szívvel le kellett mondania tanári hivatásáról, mert teljesen elvesztette hallását. Könyvtárosként folytatódott a tanári pálya, hiszen kapcsolata ekkor sem szakadt meg a fiatalokkal. Előadásokat tartott, a megyei lap tudósítójaként kulturális rendezvényekről adott híreket.

Történelemszakként a megyei helytörténeti kutatás egyik megalapozója volt. Kiemelkedő pályafutásának bizonyítéka több kitüntetés, az elismerő levelek sokasága. Tanári pályájának talán legnagyobb elismerése az, hogy volt tanítványai a halála után több évtizeddel, az

1987-ben megnyílt új gimnázium névadójának javasolták.

Alkotóereje teljében, 1963-ban egy szívroham végzett vele.

➤ A J Á N L Ó

Lélegzetelállító ajánlatok lapunk rövidesen megjelenő, 2009. húsvéti tartalmából:

Egy egyetemista bárdosos tollából

Pataki Gábor sorozatának 3. része

Egy eminens a kaszinóban

Gombkötő Tamás, az ördög bibliása

Bárdosok az ország házában

Mit láttak a Parlamentben?

Kisértetlak a szomszédságban

Mi lesz az Omega Park sorsa?

India meghódította Hollywoodot

Nyolc szobor a gettólakóknak

Fantasztikus tartalom a tanév negyedik újságjában is. Ne várj vele holnapig, mert nem biztos, hogy még megkapod.

À LA BÁRDOS Magyarország egyik legsikeresebb diáklapja! Megérni várni rá! A húsvéti számig csak három hetet kell várni. Tervezett megjelenésünk: 2009. április 6.

EGY ADVENTI
MŰSORBAN

FOTO: NAGY T.

Senki sem lehet próféta a saját hazájában

A fizs dúr könnyebb, mint a geometria

Weiszengruber Dóra interjúja a gitárvirtuóz Krajcár Dániellel

Iskolánk 9.-es tanulója, láthattuk már különböző iskolai rendezvényeken zenélni, előadni. Különleges tehetsége van a zenéhez, igazi művészlélek. Ám senki sem tökéletes, a bizonyítvány erről árulkodik.

☛ Dani! Meséj magadról, milyen hangszeren játszol, mióta?

– Ötödik éve a Bárdosban koptatom az iskolapadot. Gitározom, a zeneiskolában végeztem dzsessz tanszakon. Az iskolát 2008-ban fejeztem be, négy évig tanultam ott.

☛ Mivel foglalkozol a szabadidőben?

– Olvasok, a barátaimmal vagyok, zenésztársaimmal próbálok. Számítógépezek, különórákra járok, gyakorolok a gitáron és nyelvet tanulok.

☛ Ennyi elfoglaltság mellett hogy marad idő az iskolai tanulásra?

– Próbálok minél több időt fordítani rá, de a szándék kevés. Belátom, hogy néha megrekedek a vágyak szintjén. Nagybetűs fogadalmaimból nem lesz semmi, és ezzel csalódást okozok szüleimnek, tanárainknak és barátainknak.

☛ Naponta kb. hány óra jut a tanulásra?

– Körülbelül másfél-két óra, de ez régebben lényegesen kevesebb volt.

☛ Három tantárgyból is megbuktál félévkor. Minek köszönhető ez?

– Egyrészt annak, hogy a reál tantárgyak a gyengéim, másrészt a rossz időbeosztásnak.

☛ Az igazolatlan óráid számával igazgatói intőre tettél szert. Hogyan lehetséges ez?

– Néha elfelejtettem leadni időben az igazolá-saimat, de – bevallom – néhányszor a szándékos mulasztás is közrejátszott. Ha elaludtam, késébe-n voltam, vagy csak valahonnan vissza kellett érn-i időben – erősen szabad szellemű fiatal lévén – nem igazán siettem.

☛ A második félévben jobb útra térsz?

– Iparkodom, de a bőrömből nem bújhatok ki. Havasi Gergővel nagyon jól megértjük egymást a vizuális médiában. A kommunizmus áldozatairól készített dokumentumfilm is nagyon jól sikerült. A tanárok ugyan figyelmeztettek, hogy ez csalóka siker, a jegyeket nem az iskolai médiára osztják. De bízom magamban, és nem adom fel!

Bizonytalanul indult. Jó hangulatban telt. Sikeresnek könyvelhetjük el. Ezzel a három mondattal jellemezném a Bárdosban 2009 februárjában megrendezett farsangi bált.

Mért is indult bizonytalanul? Minden egy pénteki határidővel kezdődött. Péntekig ugyanis összesen csak hat ember jelentkezett a farsangra. Ez után a hat után maximum csak további ötven főre számítottam, de csoda történt! Szó szerint csoda! A farsang napjáig összesen kétszázhatvan két (!) darab jegyet adtunk el. Ebben csak azt sajnálom, hogy sokan ezeket a jegyeket csak támogatói jegyeknek tekintették, és nem tették tiszteletüket az eseményen. A Bárdos krémje persze ismételten együtt bulizott. Idén meglepően sokan húztak jelmezt – kicsik és nagyok egyaránt. A kicsik kreativitását mindvégig lenyűgözve néztem. Sokan külön műsorral is készültek, Barbi Et társaitól kezdve a vámpirokon át a tündérekig mindenféle figurák megtalálhatóak voltak. Nagy sikert aratott a Jockernek öltözött egyéni versenyző, hangulatos volt a pomponlányok (fiúk?) tánca is. Hétkor a bulizó tömegnek szünetet kellett tartania, mert egy hastáncbemutató vette kezdetét. A fürkésző tekintetek néha összezavarodtak, hisz volt, mikor az összes hastáncos együtt mozgott az alkalmi színpadon. Nagy sikere volt a 8. b által szervezett tombolának is. A bulizó népség élelmiszer-utánpótlásáról a 10. c osztály gondoskodott. A finom ízek és a feltűnően diszkrét árak mind hozzájárultak a büfé sikeres működéséhez. (Ez az osztály látványosan cáfolta a gyakorlatot, hogy Tesco-gazdaságos termékek felárazásával kell az osztálykiadásokat finanszírozni. Otthon

MAGYARI VIKTOR FELVÉTELE

sütöttek, főztek, és minden nagyon ízletes volt!) A farsang idén is huszonkét óráig tartott, és még az utolsó pillanatban is önfelédten táncoltak a jelenlévő fiatalok. Köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik hozzájárultak ahhoz, hogy a farsangot sikeresnek könyvelhessük el.

Csodának neveztem, hogy ennyi jegyet eladtunk, de az a helyzet, hogy ez valóban csoda. A Bárdosban tanuló kb. 650 diák közül ennyit foglalkoztatott a farsang gondolata, és már ezért is hálásnak kell lenni. De ahogy említettem, ennél azután jóval kevesebben jöttek el. (Valószínűleg otthoni „igazolásnak” használták a nagyobbak a farsangi belépőt a péntek esti kimaradáshoz...) Persze nem azt akarom, hogy minden diáknak kötelező legyen a megjelenés egy iskolai rendezvényen, de egyszerűen még nem kaptam választ

egy kérdésemre: Miért nem vesznek részt nagyobb számban a diákok az iskolai programokon? Ugyanis a hiba nem a szervezésben van. Jó programokat csak úgy lehet szervezni, ha a nagyközönség adja magát hozzá. Lehet tartalmas és légiures középsikolai életet élni. Pozitív példának említeném a 12. a és b osztályokat, akik az itt töltött nyolc év alatt mindig jelentős létszámban vették ki részüket az iskolai programokból. A jövőbe persze pozitívan tekintek, remélem, ez a farsang egy mérföldkő volt a Bárdos fakultatív programjai közül, és a résztvevők száma egyre csak nő majd.

Zárásként írhatnám azt is, hogy aki kihagyta, bánhatja, de inkább reménnyel telve így zárom soraimat: ne bánd, ha idén kihagyta, jövőre pótolhatod!

JUHÁSZ SZABINA

A 12. B KERINGŐZIK

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI

lenne, ha mindez úgy menne, akár a filmekben. Fejből hirtelen kipattanó briliáns beszéd, gyors csattanó, zene elindul, mindenki énekel. De nem reflektorokkal megvilágított stúdióban vagyunk profi operatőrökkel, hanem a valóságban végzős évfolyamtársaimmal, osztályfőnökeinkkel, és azért izgulunk, hogy a mai este tökéletesen sikerüljön. Ha pedig gondolatban túljutunk a teljesen természetes izgatottságon, talán eszünkbe jut, hogy milyen hamar elmúlt ez a nyolc, illetve öt év. Első öt évfolyamos, nyelvi tagozatos diákként úgy érzem, hogy talán izgalmasabbá, értékesebbé tettük az iskola mindennapjait.

Hogy egy kicsit a múltba is tekintsünk, én tisztán emlékszem az első napomra. Mindenkitől félttem egy kicsit. Aztán szépen lassan mindnyájan belerázódtunk az iskola mindennapjaiba, megismertük az új környezetet. Onnantól persze semmi probléma nem volt. Nemcsak hogy mi ismertünk meg mindenkit, hanem mások is minket, és itt kiemelném tanárainkat, hiszen talán nekik jutott belőlünk a legtöbb és legnehezebb feladat. Ami pedig a közösségeket illeti, összeráztunk, osztályszinten elég korán, hisz kezdő lépésként együtt rágsáltuk el a héjas tökmagot az aula közepén, és mormoltuk el a végzősök tiszteletét kifejező tökmageszkünket. Aztán jöttek az évenkénti osztálykirándulások. Már akkor tudtuk, hogy ki melyik csoportba tartozik, és hogy

kinek ki lesz a legjobb barátja. Az osztály körén kívül őszintén irigylem egy kicsit a másik két nyolc évfolyamos osztályt, hiszen nekik 3 évvel több idejük volt egymást is megismerni, de azért talán mi is hamar csatlakoztunk. Azt biztosan elmondhatom, hogy az őszi királyválasztás és kampányhét nagyon is összehozott minket. Egy hétig görög tógában, retro stílusú ruhákban és börtönviselésben hódítottuk az iskolát. Az igaz, hogy néha ellenségesen tekintettünk egymásra, de hát kérem, a történelemben Németország és Franciaország is háborúzott a másikkal, mielőtt kezét ráztak volna.

Azért nem hiába a történelem fakt... Utolsó két évünkben ugyanis emelt óraszámú tantárgyakat is választottunk attól függően, hogy ki merre tervezi útját a jövőben. De az akkori választásnál a jövőt illetően még semmilyen biztos tervünk nem volt. Most pedig jó esetben talán már körvonalazódik. Legalábbis jó lenne, ha így lenne, hiszen 3 hetünk van még a jelentkezési lapok elküldéséhez. Aztán ahogy elszaladt ez a pár év, olyan hamar eljön a ballagás és az érettségi. Szinte észre sem vesszük, és százfélé leszünk az ország minden pontján. Sokan úgy szoktak fogalmazni, hogy elkezdődik a nagybetűs élet, felnőttekké válunk. De én nem érzem azt, hogy felnőnék. Lelkileg továbbra is gyerekek maradunk, csak a játékszereink komolyodnak, és a büntetés már nem a sarokban állás

CSAJBÓK ALEXANDRA MEGTAKARÍTOTTA OSZTÁLYÁNAK A TÁNCNANÁRT

SZALAGAVATÓ-MÉRLEG

Megpróbáltuk kideríteni, mennyibe kerül egy családnak, ha bárdosos szalagavatóra készül. Úgy tűnik, sok utánajarást, nagy körültekintést igényel az osztályoktól, osztályfőnököktől az ünnepség és a bál megszervezése. Egyáltalán nem mindegy, ki tanítja be a táncokat, honnan kölcsönzik a ruhákat, mert nagy különbségek lehetnek a végső összegben. Idén fejenként 30 000–100 000 forint között volt a szalagavatóra költött összeg nagysága.

Ami mindenhol egységes volt, az a vacsora ára, a virágcsokrok ára, a szalagavatóról készített DVD ára, és természetesen a szalagok ára. A többi költség egy része már az osztályokon múlt. A tánctanári segítségére általában a keringő betanításához volt szükség, bár a 12. a osztály tanulói keringőt is saját koreográfia alapján táncoltak. A 13. c osztály keringőjének betanítása fejenként 4500 Ft-ba került, a 12. b osztály 8000 Ft-ot fizetett ki a tánctanárnak a keringő és a hangulatos revűszám fejében. A legnagyobb különbség a ruhakölcsönzésben mutatkozik: 8000 és 30 000 Ft között lehetett a keringőhöz megfelelő öltözkézhöz jutni. Két osztály nem kölcsönzött ruhát a másik táncához, de ehhez az összeghez jött még a revű ruháinak kölcsönzése a b osztály esetében, ez 7500 Ft-tal növelte a kiadásokat. És végül azok az összegek adódtak meg ezekhez a kiadásokhoz, amelynek a nagyságáról mindenki maga döntött. 8000 és 20 000 Ft közötti összeg volt a bál koktélruha megvásárlása; a fodrász, manikűrös kifizetése még 3–8000 Ft, és az egyéb kiegészítők (cipők, harisnya, szalagok, ékszerek stb.) főképp a lányok esetében még legalább 10 000 Ft-tal növelték a végső összeget, a takarékosabb fiúk akár 30 000 Ft-ból megúszhatták az egész szalagavatót.

lesz. Eddig is néztünk már szembe komolyabb kihívásokkal, említhetném a nyelvvizsgákat, előrehozott érettségiket, OKTV versenyeket. Jöttünk, láttunk, arattunk, és lassan távozzunk. De úgy gondolom, most még nem feladatom ennyire előrevetíteni, hiszen négy hónapig tagjai leszünk még a Bárdos László Gimnáziumnak.

Most ahogy végignézek a többiekben, elmosolyodom, mert rögtön eszembe jut az összes apró emlék, az öröm, a sírás, veszekedés. Mindegyik sokszor előfordult velünk. De az, hogy most itt állunk, ez egy különleges és megismételhetetlen alkalom. Fordulópont, egy nagy küszöb, amin át kell lépnünk. Rengetegszer hallott mondatok ezek, de talán nem véletlenül ismertek. Hiszen ahogyan az elején is említettem ez most itt nem Hollywood, hanem a valóság, ilyen esemény mindegyikünk életében egyszer történik, egyszer tűzik fel mindenkinek azt a bizonyos szalagot. És ahogyan a meghatott szülői arcokat is említettem, nos, azokat most is látjuk, csak tudjuk, hogy ez most nekünk szól!

CSÓNKA NIKOLETT

AZ OLDAL KÉPEI: NAGY TAMÁS

Rendhagyó március tizenötödike a Bárdosban

Egy szívhez szóló előadás

Hangos zsbongás hallatszott a dobpergések között az aulában, amíg az osztályok a helyüket keresték a március 15-i ünnepély előtt. „Már megint egy unalmas ünnepély, amit végig kell ülnünk...” ezt gondoltuk magunkban, de ezúttal nagyon meglepődünk. – HAJAS CSABA

„Hazádnak rendületlenül/Légy hive, ó magyar,/ Bölcsöd az s majdan sírod is,/ Mely ápol s eltakar...” csendült fel hirtelen egy hang, s a diákság egy emberként állt fel helyéről, és gimnazista tanulókhöz méltóan, vigyázzban hallgatta végig Vörösmarty Mihály Szózatát. Aztán megint csend lett, csak néhány szék hangját lehetett hallani, miközben a diákok ismét helyet foglaltak. Majd kezdetét vette az ünnepély.

„Az ember szabadságra született. Az ünnepben szabadságát élheti meg. Ünnepben lehet önmaga. Dönthet, mit csinál. Szóhoz jut a lélek”. Hallgattuk e sorokat, melyek megnyitották az iskolai rendezvényt, és feszült figyelemmel hallgattuk, mit is jelent az ünnep valójában.

Majd Reiner Zsoltné tanárnő személyes élményeivel vezette rá a diákságot a március 15-i hangulatra. A tanárnőt hallgatva jöttem rá, hogy milyen szerencsés is vagyok, hogy szabadnak születtem, és büszkeséggel töltöttek el azok a tettek, melyeket azok az emberek hajtottak végre, akiknek köszönhetően ma Magyarország szabad ország, és akikre méltán emlékezik vissza a történelem és mi, magyarok. Miközben hallgattam tovább a tanárnő szavait, egyre jobban áthatott e nap szelleme, és átéreztem az ünnep fontosságát.

A tanárnő bevezető gondolatai után a műsort előadó 12. c osztály a Vén Európa című dalt énekelte el Varga Miklós lenyűgöző hangját kísérvé.

Az ünnepség a továbbiakban változatosan zajlott. Több - témához illő - Petőfi-versrészlet is elhangzott, majd a Csík együttes nagy népszerűségnek örvendő Most múlik pontosan-feldolgozására (Quimby) népviseletbe öltözött fiúk és lányok adtak elő egy magyar táncot. Azután Kiss Bálint

zongorajátéka következett, majd öt Gulyás Regina világbajnok balett-táncosunk követte. Johannes Brahms Magyar táncok című művére irt koreográfiját az egész iskola feszült figyelemmel követte végig. Sokan a nyakukat nyújtogatták, néhányan fel is álltak, hogy tökéletesen láthassák a lélegzet-elállító produkciót. Regina táncát természetesen ujjongó, elismerő tapsal jutalmaztuk.

Az előadást végül Koncz Zsuzsa és Sass Szilvia közös dala zárta, a Szabadság, szerelem. Majd ismét dobpergés hallatszott, és az osztályok visszavonultak a termükbe. Miközben én is a társaimmal sétáltam vissza a termünkbe, gondolataim még mindig az előadáson jártak. Nemcsak azon, hogy milyen professzionálisan megszervezett előadás volt, hanem azon legfőbbképp, amiről szólt. Egyszerre üzent minden korosztálynak, fiataloknak és időseknek, diákoknak és tanáraiknak egyaránt. Ez lenyűgözött. Biztos vagyok benne, hogy mindannyiunkban megszálltatott valamit. Egy hangot, egy olyan közös hangot, amely ott él mindegyikünk szívében. És ez a hang azt súgja bensőnkben: „magyarok vagyunk... szabadok vagyunk!”

HAJAS CSABA

Búcsú a diákképvisellettől

Csik Annamárát, a tavalyi DÖK-elnököt a szalagavatós próba előtt sikerült elérnem.

☛ **Milyen volt a DÖK, amikor ide kerültél?**

– Amikor ötödikes-hatodikos kicsi voltam, semmit nem tudtam a DÖK-ről, de hatodikban osztálytitkár lettem, és elkezdtem az ülésekre járni. Hetedikes voltam, amikor egy ütöképes csapat jött össze Illyés Roland vezetésével, és a mostani programokat akkor dolgozták ki. A következő évben nővérem, Csík Réka lett az elnök, a keményem még megvolt, ám a közöny miatt nem volt sikerünk, ezért Simon Bernadett próbált velünk együttműködni.

Aztán tavaly engem választottak meg elnöknek. Sok mindent próbáltunk visszahozni, de a hozzáállása senkinek nem volt túl jó, ezért nem nagyon volt sikerünk, de Saci néni az egészet a vállára vette. A DÖK-nek szüksége lenne több ülésre, és hiányzik a baráti légkör és a jó társaság. Az új elnöknek azt tanácsolom, hogy teremtsen meg azt a jó hangulatot és légkört, mint régen volt.

☛ **Minden terv sikerült, amit tervezted?**

– Nem, csak egy részét sikerült megvalósítanom.

☛ **Mit akartál, de nem sikerült elérni?**

– Mint már mondtam, a jó társaságot, több programot, több és hatékonyabb DÖK-üléseket, pénzügyeink tisztázását.

☛ **Hogy érzed, hogy sikerült a tavalyi év?**

– DÖK-elnök voltam tavaly a városban is, ezért nem tudtam teljes erővel az iskolai dolgokra koncentrálni, mert sok dolgom volt ott is. Remélem, a következő DÖK-elnöknek sikerül az, ami nekünk nem.

SZEKERES DOMINIKA

Rekviem apákért és fiúkért

SZERENCSÉRE a mi iskolánkban nem így van. Mindenkinek kötelessége a közelmúlttal való szem-

benezés, annak is, aki még nem élt akkor vagy gyermek volt, és annak is, akinek jó szándékát, tettvágyát, ifjúságát és lelkesedését kizsákmányolta a torz diktatúra. A Bárdos kommunizmus-stábjá régen elhatározta, hogy a már többször feldolgozott mártírtörténetek után az átlagemberek tragédiájáról kíván megemlékezni. Erre kiváló alkalmat nyújt Esterházy Péter *Javított kiadás* című lelkiismereti regénye. A nagy magyar író az elmúlt évtized besztszellerének, a *Harmonia Caelestis* (2000) című családragénynek a megjelenésekor szembesült azzal a szörnyű ténnyel, hogy már elhunyt édesapja a Kádár-rendszer titkosrendőrségének beépített ügynöke volt. Lelki tusájának, apja helyett magára kényszerített morális válságának művészi lenyomata a *Javított kiadás* című kötet.

A könyvből Dobrova Zita tanár-nő válogatott szemelvényeket, és Nagy Tamás tanár úrral gyűjtöttek hozzá illusztráló fotókat és Cseh Tamás-dalrészleteket nagy mennyiségben. A dokumentumfilmben a felolvasó szerepét Meleg Gábor, Bárdos-díjas egykori tanulókn, böl-

NAGY TAMÁS FELVÉTELEI

csész tanárjelölt (*jobbra*) vállalta. A felvételeket Krajcár Dániel és Havasi Gergő (*balra*), a szép emlékeztető Pad tévé „kemény magja” készítette és vágta meg. A rendelkezésre álló rövid idő és a gyenge technikai háttér miatt a készítők tapasztalatára és elkötelezettségére nagy szükség volt. Meleg Gábor lényegében rövid felkészülés és kétszeri felvétel után teljesítette a feladatát. A filmeseknek komoly kihívást jelentett, hogy

háromnegyed órányi időtartamban fent tudják tartani az érdeklődést a felolvasás filmnyelvi ábrázolásával, képi és zenei illusztrációkkal. Az emléknapon bemutatott *Rekviem apákért és fiúkért* című film nagy sikert aratott az értő közönség körében. A készítők a jövőben a hibák korrekciójával és a hiányosságok pótlásával szeretnék tökéletesíteni az alkotást, és azzal elindulni diákmediatív pályázatokon. – SZERK. –

A házaspár és a lottónyeremény

A Prah című kétszemélyes színdarab Börcsök Enikő és Schneider Zoltán főszereplésével fergeteges vígjátéknak indul, ám a végén a történet egy kérdést szegez nekünk: Te mit tennél, ha 600 milliót nyernél a lottón?

A férj hazaérkezik hétfő délután 3-kor, a feleség éppen krumplit pucol, teljesen átlagos nap is lehetne. Helyszínünket egy alsó társadalmi osztálybeli család vidéki háza adja. Az első benyomásom a diszletről az volt, hogy ezt tisztára olyan, mint a rokonomék síkvölgyi nyaralója, kicsit ütött-kopott, a fehér dominál az egyszerű fa bútorokon, néhány hokedli és egy közepes asztal az uralkodók a szobában. A valaha szintén fehér, de már sárgássá öregedett polcokon befőttesüvegek sorakoznak, elég szegényes és régimódi ez a környezet.

A férfi lerakja kabátját, leül a székre, és nyomott képpel bámul. A

Sláger rádió duruzsol, a feleség még mindig az ebédet készíti, hol a csapnál áll, hol az asztal körül sertepertél. Feltűnik neki, hogy valami nincs rendben. „Kirúgtak?” „Megszűnt a cég?” – kérdezi egyre nagyobb aggodalommal. „Nem, dehogy, ugyan már!” – kapja a választ. Hát akkor miért lehet ennyire fancsali képe ennek a szereplőnek? – gondoltam én is a nézőtérén. „Megnyertük a lottót!!!” Kikerekedett a szemem. Ha megnyerték a lottót, akkor mit búslakodik ez a szerencsétlen? Nem visongania kéne az embernek ebben a szituációban? Nem ez lenne a normális?

– Mennyit nyertünk?

– 600 milliót!

– 2 milliárd szokott lenni... – elégedetlenkedik az asszony. Háh! – mondom – Én még egy félmilliónak is örülnék... Na de aztán az első hitetlenkedés után ők is belejöttek a tervezgetésbe, mint ahogy minden hirtelen gazdaggá

váló ember azt tenné. Jöttek átlagos ötletek, de annál cifrább esztelenségek is, mint például: építetünk hat kilométer autópályát, veszünk hét villát, megvesszük a bányát, és megalkotjuk a magyar tengert, amit „Emész-tő”-nak nevezünk el. Persze a még szegényen kinézett jónak, sőt tökéletesnek tűnő belvárosi lakást, ami közel van az iskolához, azt mostanra kicsinek, zajosnak tartja a férj, hiszen gazdagon már nem ugyanaz a mérce. Lassan, miután már kezdtek kifogyni a tervekből, felszínre kerültek a feleség félelmei és rögeszméi: ha már úgyis gazdag lett a férje, biztos nőzni fog, a gyerekei még annyit se tanulnak majd, mint eddig, apuka házáat meg kell tartani, mert apuka itt élt, halt...stb. A paranoia egyre fokozódott: "Hova rakjuk? Betörnek! Pont ide? Kiszagolják! Jönnék a médiák, meg a tv! Lenyomozzák, honnan telefonáltunk, aztán megint jön a fekete kocsí a maffiókkal!" A férfi hiába bizonygatta, hogy nem fognak rájuk szállni, hogy nem hagyja el a feleségét, hogy nem fognak a gyerekek csirkefogókká válni csak azért, mert pénzhez jutnak, mindhiába. A félelmeken kívül régen eltárgatott sebek is újra feltépődtek, a fájdalmukkal együtt aktuálisak lettek. Amikor az apuka haldoklott, mindenki elhagyta, a gyerekeknek még a mobil se elég, bezeg nekik

kéthavonta egy nyalóka is sok volt, a férj biztos nőzött és lottózott már akkor is mikor, külföldön volt. Szerencsétlen köntösös, izzadó férfi egyre csak bizonygatta, hogy ő akkor is segített, és az adósságot is kifizette, és a feleség drágalátos családtagjai tulajdonképpen haszonleső gerinctelen emberek. Mindhiába. Végül úgy elfajult a szegény, szeretetben élő kis család vitája, hogy a nő elzavarta a férfit mondván, már úgysem olyan az életük, amilyen volt, az egész egy hazugság, vigye a szelvényt, és sose jöjjön haza többé! A férj vette kabátját, az új mobilját, és indult kifelé az ajtón! Ám visszafordult.

– Elégetem a cetlit, csak hadd maradjak veletek...

A darab előtt, ha megkérdezik tőlem, mit tennék ennyi pénzzel, valószínűleg én is elkezdem sorolgatni, mire költeném, viszont így, hogy már ennyi mindent átélhettem a Prah segítségével, nem mernék megesküdni arra, hogy nem tenném ugyanazt, amit ők. Ha csak nyugót, veszekedést és boldogtalanságot hoz a pénz súlya, akkor inkább élem mindennapjaim szegényen, de békességben. Szívszorogató volt a finálé. Az összes lámpát lekapcsolták, s csak a házaspár sziluettjét lehetett látni a lángoló papír fényénél. Ennek így kellett lennie...

KOLLÁR ALEXANDRA

FORRÁS: INTERNET

A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

Piacon az új Insignia Ötven év legnagyobb Opel-dobása

Schmidt Edina és Ács József összeállítása

Az Opel új autója, az Insignia még csak a bevezetésének elején tart, de már most megkapta az Év Autója címet. Sokan azt hiszik, hogy ezt a díjat nem érdemli meg az új Opel, de az Insigniát a szobrászművészet és a német elegancia találkozásaként lehet összefoglalni a legszemléletesebben.

A 2008-as Angol Nemzetközi Autó Szalonon mutatkoztak be a lélegzetelállító formatervű, új vezetőtechnikai megoldásokat felvonultató Opel Insignia modellek, amelyek ferde- és lépcsőshátú

változatai felrázzák a hagyományos középkategóriát, és felpeszditik vásárlói életstílusát.

Az új modell januártól lesz kapható hazánkban hétféle motorral, amelyekhez hatsebességű manuális és automatikus váltók társulnak. A négyféle benzines erőforrás legkisebbike négyhengeres és 115 lóerős, míg a legerősebb V6-os és 260 lóerős. A háromféle új dízel erőforrás sem marad el a benzinesektől. Teljesítményük 110-től 260 lóerőig terjed, nyomatékuk 260 és 350 newtonméter között van. Mindemellett műszaki újítások bemutatására is felhasználja a típust a gyártó. Az Opel Eye kamerarendszer figyel, és meg is jegyzi a közlekedési jelzéseket, ami jól jön a rossz időjárási viszonyoknál, ráadásul figyelmeztet, ha a vezető akaratan kívül elhagyja a sávot. Az eddig

AZ ÉV AUTÓJA

Az Opel Insignia nyerte el a 2009-es év autója címet. Utoljára 1985-ben nyerte el egy Opel személygépkocsi a rangos európai díjat. Az esőcsepp alá Opel Kadett sikere után mostanáig csak dobogós helyeknek örülhettek Rüsselsheimben. Legutóbb 2007-ben például a Corsa második helyezését.

A huszonhárom európai országból ötvenhárom újságíró 321 pontot adott az Opel Insigniának, míg az új Ford Fiesta 320 ponttal a második helyre kényszerült. Harmadik helyen futott be a hatodik generációs Volkswagen Golf 223 megszerzett ponttal. Mögöttük a Citroën C5 (198 pont), az Alfa Romeo MiTo (148 pont), a Skoda Superb (144 pont) és a Renault Mégane (123 pont) végzett. Az Insignia tervezőcsapata ebben az év első hónapjában vehette át a díjat.

Az új Opel korszerű extráinak, előremutató formatervének, a biztonságának, és új fejlesztésű motorjainak köszönheti a címet. Az extrák között megtaláljuk a táblafelismerő kamerát, az adaptív felfüggesztést és az új generációs fényszórókat.

Amerika nagy pillanata

Amerikában olyan dolog történt, ami eddig soha. 2008-ban megválasztották az első afroamerikai amerikai elnököt, Barack Hussein Obamát. Amerika nemcsak ebben páratlan, hanem egyedülálló lesz az új elnök hatalma is, szinte mindenre kiterjed. Obama hivatalosan 2007. február 10-én, az illionisi Springfieldben jelentette be, hogy indul a 2008-as amerikai elnökválasztáson. Kampányra az iraki háború gyors befejezésére (ahogy ő mondta: „hülye háború”), az energiatfüggetlenség növelésére és az egészségügy megreformálására épült. Obama már számtalanszor próbált részese lenni a politika világának.

kísérleti szinten létező AFL (Adaptive Forward Lighting) rendszert is beépítették az Opelba. Ennek a lényege a kilenc különböző világítási mód, amely a biztonságot és a láthatóságot biztosítja. A fénysugarak önműködően állnak be a változó menetviszonyok szerint.

A Hot Shot szélvédőmosó-folyadék és fűtőberendezés pedig a téli autózást teszi problémamentesebbé, így nem kell többet a fagyoktól félni. A teljesen új vázszerkezetű Insignia a kezdetektől kapható lesz első- és összkerekhajtással is. Kifinomult adaptív 4x4 rendszere gyorsan juttatja el a nyomatékot a megfelelő helyre, így növeli a stabilitást, optimális tapadást biztosít, és dinamikusabb vezetést tesz lehetővé. Az Opelnél nem bíztak semmit a véletlenre, hiszen a FlexRide futómű elektronikus és gépészeti megoldásokat ötvöző, adaptív stabilitási technikája segíti az autót, amely folyamatosan alkalmazkodik az útviszonyokhoz. Ez a megoldás természetesen választható az összkerekhajtású és a fronthajtású modelleknél is. A lejtőshátú változat jelentős méretű csomagtere 500-ról 1465 literesre bővíthető, és a hátsó ülés támláján elhelyezett siléncnyílással könnyíti meg a hosszú tárgyak szállítását. Remek futóművével, új ergonomikus üléseivel és megannyi tároló rekeszével az Opel csúcsmoddellejé kényelmesebbé és élvezetesebbé teszi a hosszú utakat. Az újdonságok között találjuk meg még az új logót is, ami a kocsit orrát díszíti. Itt már az Opel név is belekerült a gyűrűbe. És az ember ilyenkor kérdezhetné azt, hogy vajon mennyibe is kerülnek ezek az autók? A kérdésre a válasz meglepő. A most forgalomban lévő legdrágább Opel Vectra drágább, mint az új Insignia induló ára. Ezen felül 105 lóerő helyett 115-öt kapunk a motorháztető alá.

Az Insigniát a General Motors rüsselsheimi központjában tervezték, és itt is gyártják majd. Ez a világ egyik legfejlettebb autógyára. Mivel a mérnökök és a tervezők a kezdetektől fogva egy csapatban dolgoztak, a modell jól példázza az Opel minőség iránti szenvedélyét a tervezés, a mérnöki munka és a gyártás területén is.

2000-ben elvesztett egy képviselőházi helyért zajló versenyt, de nem keseredett el, és 2004-ben sikerült bekerülnie az amerikai szenátusba. Innentől kezdve meg sem állt az elnöki székig. A népi választáson több mint 53 százalékot kapott, az elektronikai választáson a szavazatok döntő többségét szerezte meg. Az új elnöknek először egy beiktatási ceremónián kell részt vennie. Becslések szerint a ceremónia költsége felülmúlja az eddigieket, az adományok száma pedig meghaladja a 24 millió dollárt. Obama közbenjárásával már emelték az AIDS-ellenes kezelések számát, és többször kiállt a homoszexuálisok mellett is. Obama már járt hazánkban is, nászútját is nálunk, az Alföldön töltötte. SCHWARCZ IVETT

David Bergman 1474 megapixelos panorámaképet készített a január 20-ai beiktatási ünnepélyről a Gigapan Epic nevű robotkamerával

„Régen anyám volt a sztájlisztom, de ez már megváltozott”

Szemes Klaudia

Mindig is érdekelt, hogy mások miként is képzelik el saját kis világukat, s hogyan látják önmaguk és társaik stílusát. Ezért úgy döntöttem, készítek egy kérdőívet, amit majd a folyosón szembejövő diákok kezébe nyomok. A kiválasztottak között volt raszta, alternatív, hip-hopos, punk, rocker, retrós, kosaras, psychobillys... – úgy tűnt, ők az iskola különcei. (A cikkben idézett szövegek tőlük származnak.)

Azt gondoltam, hogy ez viszonylag könnyű feladatnak ígérkezik, s a többiek sem kezelik majd nagy teherként. Azonban néhány esetben csalódnom kellett. Voltak, akik viccként fogták fel az egészet, pedig én arra számítottam, komolyan vesznek annak ellenére, hogy hozzájuk képest még kicsi (tizedikes) vagyok. Emellett olyan diákokkal is találkoztam, akik kedvesen és érdeklődve, bár egy kicsit félénken fogadtak a kérdőívemmel együtt. Szerencsére az utóbbiak csoportja volt többségben. Sikerült kiosztanom 30 kérdőívet, de végül ebből is csak 15-öt kaptam vissza megválaszolva. Kérdőívem összesen 22 kérdést tartalmazott, bár szívem szerint sokkal többet fogalmaztam volna meg, hogy kialakuljon a teljes kép, de a diákokra való tekintettel megelégedtem ennyivel is. A kérdésekre változatos válaszok születtek. Sok emberről (rögtön, amikor odaadtam a kérdőíveket) kialakult bennem egy „kép”, és volt, amikor ez szinte teljesen bejött, de volt, amikor teljesen más-milyennek képzeltem az illetőt. De hát aztán tőlük is többször olvastam ilyesmit: „Nem ítélek külső dolgok alapján, mert nagyon mellé lehet trafálni.”

„Szerintem az öltözködés is lehet művészet”

Szóval elsősorban a kinézetük, öltözködésük alapján válogattam, és az erre vonatkozó kérdésre elég sokfajta választ kaptam. Az „amit éppen találok, felveszem” lazaságtól a tudatos választásig terjedtek a válaszok. Néha az öltözék kényelme, néha a színe, mintája („fekete”, „szeretem a pöttyös ruhákat, az eper, meggy, dobókocka motívumokat a ruhákon”), néha pedig az öltözet célja irányítja az egyéni öltözködőket: „Szeretek úgy kinézni, hogy az sokkolja az embereket”, „Az öltözködésem és a hajviseletem is a feltűnést szolgálja. Nem akarok beleolvadni a szürke tömegbe”.

„Saját stílusom van, amit nem tudok egy meglévővel sem azonosítani teljesen.”

Meggyőződésem: iskolánkba csak egyéni stílusú emberek járnak. Ez azonban nem mindig volt így! Egyeseknek régebben „anyukájuk volt a stylistjuk”, mások kicsinek még „kis, virágos mackónadrágban” jártak. De az idők változnak! Felnőttek, és most már inkább barátaik és a rájuk nagy hatást gyakorló emberek véleményeit helyezik a középpontba.

„Egy nap felébredtem, és azt gondoltam, mégsem leszek diszkós...”

Zenei ízlésük (egy esetben a kedvenc sport) nagy hatást gyakorol stílusuk kiteljesedésében, sőt általában teljesen egybevágnak a kettő. Egyes emberek zenei ízlése nem szab határokat a barátkozásban. Ebből kifolyólag a bulik és szórakozás tekintetében is hasonló sémát követnek: „minden stílust lehet ízlésesen képviselni, ha az illető ilyen, akkor jöhet, csak legyen közös témánk”, „ha a barátaim elhívják valahova, szívesen elmegyek”. Nem hittem volna, hogy ez az arány ekkora lesz. Ebből is látszik, hogy ezeknek az embereknek is fontos a barátság, és jól tudják magukat érezni más környezetben is. Minden nehézség nélkül tudják elképzelni azt is a legtöbben, hogy ne a saját stílusuknak megfelelő párt válasszanak: „ez nem számít, ha megértjük egymást”, „az ellentétek vonzzák egymást”, „minden előfordulhat...”, „természetesen, példa is volt rá nem egyszer”, „jó dolog megismerni egy tőlem eltérő embert azáltal, hogy betekintést kapok a mindennapjaiba”.

Kivételek azonban mindenhol vannak: az erősebb műfajt képviselő megkérdezettek például lehetetlennek tartják, hogy az ízlésüknek nem megfelelő bulikon vegyenek részt, ugyanis biztosak abban, hogy nem éreznék jól magukat abban a légkörben. („Ki érezné jól magát egy buliban, ahol olyan zene szól, amit ki nem állhat?”) Sőt, arra a kérdésre is hasonlóképpen válaszoltak, hogy párkapcsolatot tudnának-e elképzelni más stílusú emberrel: „Jöhetne a sablonszöveg, hogy az emberi természet a fontos, de szerintem nem. Fontos, hogy legyen témánk, és nekem a zene az egyik legfontosabb dolog az életemben, ezért elvárom, hogy beszélgetni tudjak vele a zenéről például.” Vagy még sarkosabban válaszoltak arra a kérdésre, hogy ha látnak egy másik stílusba tartozó embert, megfogalmazódik-e bennük valamilyen vélemény: „Nem a stílus alapján ítélek, de persze vannak olyan emberek, akikre furcsán nézek.” „Akinek tetszik a stílusa, arról jó véleményem van, de akinek nagyon más stílusa van, mint nekem, arról nem mindig. De nem mindig rossz.” „Plázacica – fúúúúúúúúúúú!”

„Úgy gondolom, mindenki függ valamitől. Van, akít a divat határoz meg, ahhoz ragaszkodik. Ők ebben érzik jól magukat, semmi elítélendőt nem találok benne.”

A divatról, a divat követéséről több kérdést is fölvettem. A kérdőív alapján két csoportra oszlott a tanulók tábora. Vannak, akik órákat töltenek a fürdőszobában, naponta olvasgatják a legtrendibb divatmagazinokat, azaz mondhatni, a divatnak élnek! A másik csoport azon fiúk és lányok többsége, akik abszolút nem függenek a divattól, csak kívülről szemlélik, és közben nagyon csodálkoznak. Többen fogalmaztak meg ehhez hasonló (néha sokkal végtesebb) véleményt a „divatemberekről”: „Nincs saját egyéniségük. Nem

FOTÓ: SOLIMAN EMIRA

szeretem, ha valaki csak azért vesz meg vagy hord valamit, mert éppen az a menő. Miért jó az, ha minden ember egyforma és ráadásul elég ocsmány cuccokat vesz fel? Sokkal stílusosabb, ha az ember a saját ízlésének megfelelő, egyedi dolgokat visel, és nem csak egy a sok közül!”

„Drasztikus hatással senkinek a véleménye nincs rám. Asszem, ez látszik is!”

Arra is rákérdeztem, mennyire függenek mások véleményétől az iskola legfeltűnőbb figurái.

A válaszok arra hagytak következtetni, hogy a fiatalok többsége meghallgatja ugyan, de nem foglalkozik nagymértékben a róluk kialakított véleménnyel. Legfeljebb a hozzájuk nagyon közel állók véleményét fontolják meg, de ez sem garancia arra, hogy bármit is megváltoztatnak. És hát az sem mindegy, hogy fogalmazzák meg a véleményt a többiek: „Zavar, ha nem jogos. Az építő kritikát kulturáltan megfogalmazva szívesen fogadom.” „Kíváncsi vagyok rá, főleg akkor, ha a véleményt nem egy »beszólásban« nyilvánítja ki, hanem meg is tudja indokolni. Az építő, segítő jellegű kritika elgondolkodtat.” – „Hát senki nem szereti, ha lenézik. Kicsit zavar a negatív vélemény. De az esetek többségében nem érdekel.”

Emellett kiderült az is, hogy a megkérdezett tanulók jó részének van testékszere, a tetoválással rendelkezők száma azonban kevesebb. Viszont akik nem rendelkeznek még egyikkel sem, a közeljövőben szeretnék. A választás azonban nem könnyű, így sokan megvárják, míg kialakul az igazi énjük, mert az sem mindegy számukra, hogy mit varratnak maradandóan a bőrükre.

Hát itt a vége, leszűrtem a következtetést: ahogyan nincs két egyforma ember, nincsenek egyforma válaszok és „töltőgetők”, a stílus kérdése örök téma marad számunkra, amelyre még magunk sem tudunk konkrét választ adni.

Frost/Nixon

Lebilincselő szellempárbaj

EZERKILENC SZÁZHETVENNÉGYBEN, a Watergate-ügy elmélyülése után Richard Nixon (1913–1994), az Egyesült Államok harminchetedik elnöke csak úgy kerülhetett el a vádemelést, ha az amerikai történelemben azóta is egyedülálló módon önként távozik posztjáról. Az addig csak másodrangú ausztrál talkshow-k házigazdájaként tevékenykedő David Frostnak az az ambíciózus ötlete támadt, hogy meggyóntassa a volt amerikai elnököt milliók szeme láttára. Tervét több akadályon keresztül vitte, mígnem erőfeszítéseit siker koronázta, és Nixon – miután elfogadott egy 600000 dolláros csekket – beleegyezett az interjúkba. Nixon méltósága visszaserzését, neve tisztázását remélte a nagyszabású nyilvános szerepléstől, ami egyáltalán nem tűnt bonyolult vállalkozásnak egy ilyen pehelysúlyú ellenféllel szemben. Háromévi hallgatás után szánta rá magát az interjúsorozatra, amely azóta bevonult a médiatörténelembe.

Nem árulok el nagy titkot azzal, hogy Frostnak sikerült a lehetetlen, és csapdába csalta a hozzá képest cápa méretű nagyhalat, porig zúzva a volt elnök uralkodói tekintélyét és örökre száműzve őt a politikai életből. Egyrészt nem ez lett volna minden idők legnézetesebb közéleti műsora, ha ez másképp alakul, másrészt nem készült volna belőle színdarab Peter Morgan tollából. A Westenden és a Broadwayen is sikert arató drámát 2008-ban Ron Howard (Apollo 13, Egy csodálatos elme, A

Da Vinci-kód) filmesítette meg. A forgatókönyvet Peter Morgan (Az utolsó skót király, A királynő) adaptálta saját darabjából, a főszereplőket pedig az eredeti színpadi változat színészei, Frank Langella és Michael Sheen alakították. Sikeres előélete és öt Oscar-jelölése igazán erőteljes alkotást ígér, ám ami David Frostnak sikerült a vásznon (és a tévéképernyőn), kevésbé sikerült a filmnek magának. Nemcsak, hogy hagyta elszállni a hangulatot, még meg sem teremtette úgy igazán. Bár nem lett színházaszerű, ami az egyik legnagyobb hibalehetőség egy darab filmre vitelekor, mégis szerencsésebb lett volna, ha jobban elhajlik a kamarafilm felé. Akkor nagyobb hangsúly helyeződött volna két főszereplőjére, és kevesebb epikus oldalára. Mit lehet kezdeni egy olyan filmmel, ami gyakorlatilag két szereplőre épül, és a karakterek jelleme nem kellőképpen erőteljes? Nixon büntudata súlyával a vállán még mindig tiszteletet parancsoló, durva, barátságtalan modora ellenére ravasz és intelligens exelnök, aki Frank Langella sokat dicsért alakításában megközelíthetetlen legendából szimpátiát keltő emberré változik. Azonban társa korántsem ilyen karakteres. Az indokolatlanul optimista és esetenként bugyután viselkedő Frost nemhogy nem méltó ellenfele Nixonnak, de győzelme a film végén meghaladja a természetfeletti fogalmát. Ebbe a helyenként ostoba szereplőbe próbálna életet és egy kis komolyságot pumpálni Michael

Sheen (remélhetőleg nem kerül a politikai filmek skatulyájába, kár lenne érte), aminek a lehetőségét a forgatókönyv szigorúan megtagadja tőle. Nem csoda hát, ha meglehetősen oda nem illően hangzik a legyőzött Nixon szájából az elismerés Frost felé. Az az egyszerű és hétköznapi és ezáltal különleges hangulat, amit Peter Morgan A királynőben olyan elegánsan megteremtett, itt nem működik. Igenis a politikai filmekre jellemző elnyújtott, érzelmi kirohanásoktól mentes beszédekre és száraz, minimális történetre lett volna szükség, hogy kellő tekintélyt kapjon a film. Igaz, így messze elkerülte annak a csapdáját, hogy akár egyetlen percre is unalmassá váljon, azonban a szándékosan leszállított emelkedett hangulat és az alig komolyan vehető szereplők nélkül meglehetősen hiteltelen lett. Az interjúra felkészülő Frost-csapat tagjai ugyanilyen sztereotipizált karakterek, amin a megbízható színészek (Oliver Platt, Sam Rockwell, Matthew Macfadyen) sem tudtak sokat javítani. Kevin Bacon anyáskodó Nixon-öre felüdülés, a kötelező barátnő (Rebecca Hall) szála azonban teljes melléfogás, ahogyan azok a klisék is, mint például a feltörekvő riporter végtelenségig való kitaratása akkor is, amikor már mindenki megvonta tőle bizalmát, vagy az utolsó körig bukással fenyegető interjúsorozat csodás páfordulása. A megígért szuggesztív nagyjelenet elmarad az egyetlen helyen, ahol egy csipetnyi hatásadás hangulatfokozás segíthetne, csak itt nem él vele. Két órán át készülünk az utolsó menetre, de a film látványos kiütéses győzelem helyett pontozással szolgáltat igazságot. A levegő nem izzik, a nagy csata elmarad. A mes-

teri Hans Zimmer részvétele ellenére csak a stáblista alatt tűnik fel, hogy egyáltalán van zene. Ám a negatív felsorolás ellenére sem nevezném egyáltalán rossznak a filmet. A feltűnés nélkül belerajzott humor, mely főként a szereplők megjelenéséből ered, és az ironikus megjegyzések kellemes harmóniában állnak a teljesen másfajta témával. Ez azonban nem elég ahhoz, hogy az évente elkészülő néhány ezer film közül kiemelkedővé tegye ezt a darabot. Egy egészen jó, ám az átlagos közepeszerű politikai filmeknél nem sokkal többet nyújtó moziélményben lehet része a kedves nézőnek, ami ilyen ígéretes és stáblista mellett különösen gyér vigasz.

GICZY CSENGE

Láttuk még

Yesman

Még mindig játsszák a mozikban az Igenember című filmet Jim Carrey főszereplésével, aki vegyes érzelmeket vált ki az emberekből, egyesek szeretik egyedi játékát, viszont mások egyenesen frászt kapnak már csak a szinkronhangjától is.

Sokan azt gondolhatnánk, hogy a YESman egy tipikus hollywoodi film, egyáltalán nem művészi kategória, és egyértelműen tömegcikknek szánják az alkotók. Egy olyan színésszel, mint Jim Carrey mindenkinek az Ace Ventura vagy akár (a szerintem egyik legszívmengetőbb karácsonyi történet) a Grincs jut eszébe. Ebben az esetben is kicsit bugyuta, mókás szerepet játszik, de azért ha megnézzük a filmet, talán észrevesszük benne a jól elrejtett tanulságot, amit meglehet, hogy csak az ilyen elgondolkodós emberek vesznek észre, mint én.

Mivel a filmet még nem szinkronizálták, így akik könyvet sem szeretnek olvasni, azok filmnézés közben (gyanítom) végképp nem akarnak, tehát azok inkább menjenek az Esti mesékre, ami szintén vigjáték, tipikus hétfégi lazító film, nem a mondanivalója miatt ülünk be rá, viszont kikapcsolódunk rendszeren. Még itthon megnéztem az aktuális film előzetesét, szerintem kicsit szokásos, sablonos, olyan „amerikai” vicces, és elég fárasztó, sőt szerintem kicsit félrevezető. Annál a résznél, ahol egy ősz hajú férfi azt ordítja, hogy „igen”, és a tömeg ujong, teljesen az volt a benyomásom, mint egy vacak terméket reklámozó, idegölő tv-shop adásnál. Ezután mikor fejbe is vágta a főszereplőt a mikrofonjával, az jutott eszembe:

RON HOWARD FINOM HUMORRAL
ÁBRÁZOLJA NIXON
BEGYÖPÖSÖDÖTTségÉT:
MEGÜTKÖZIK A RIPIETER
MAKKOSCIPIÓJÉN ÉS
FEKETE BARÁTNŐJÉN

FORRÁS: INTERNET

A KÉPEK FORRÁSA: INTERNET

ne, már megint! Hányadjára sütik el a fásasztó, megunt poénokat? Az első rossz ítéletem után, ahogy egy kis idő eltelt a filmből, már ki tudtam zárni a pattogatott kukoricában túrkáló kezek zaját, és a történet szinte magába szippantott. Ez nem az a tipikus szerelemmel hálózott fajta, hanem van benne valami olyan, amit szerintem, ha minden vetítéskor csak 10 ember észrevesz, akkor már nekik megérte beülni rá. Ha reggel elindulok a suliba, mindenhol ugyanolyan arcokkal találkozom, mint a filmbeli hősnőnké. Életunt, fáradt, elégedetlen, boldogtalan képekkel. Ha jól belegondolok, én is hajlamos vagyok erre a „jaj, megint munka!” és „milyen nehéz az élet” viselkedésre. Azt nem mondom, hogy ez a remekmű olyannyira nagy hatással volt rám, hogy az egész világszemléletem megváltozott, de – hogy mondjam? – talán a már pozitív útra lépett szerény személyemet meglökdöste egy kicsit.

Carl, élete nagy mélypontja után begyöpösödött, pesszimista, állandóan nemet mondó figura lett. Ebben az egyhangú világában összefut egy pasással, aki elég hukmuk dolgokat mond, hogy menjen el erre a tájékoztatóra, megváltozik tőle minden, és aki ezután bedob egy ablakot kövel. Na, mondom ez aztán értelmes, most megint jönnek a százszor ismételt bénaságok, vagy mi lesz? Többször is kételkedtem, míg főszereplőnk egy teljes fordulatot nem vett, addig határozottan egy semmilyen, időpazarló másfél órára számítottam. Vége lett. Megvilágosultan, fülig érő szájjal léptem ki a moziból. „Mindent megtehetek! Innentől kezdve akármire képes vagyok!” Ugyanis a kedves Carl története erre ösztönzött. Pontosabban arra, hogy ha az élet feldobja az

érmét, és azt mondja, hogy fej, akkor ne mondj írást! Ha megtehetsz

valamit, jön egy lehetőség, miért ne? Tedd próbára magad, lehetséges, hogy szuperül megoldod a rád váró feladatot, de ha felbuksz az akadályon, töröld le a térded, és fuss tovább! Mostanában a médiában, a nálam idősebb emberektől és a közvetlen környezetemtől is azt hallok, hogy rohan az élet. Magyarórán beszélünk az idő múlásáról, törin filozofáltunk (ha beleállsz egy patakba, sosem jön arra még egyszer az a víz, amibe éppen beleléptél). Bevallom, én néha megjedek, hű, nem akarok arra ébredni, hogy már végzős vagyok, és tulajdonképpen semmi olyat nem tettem az elmúlt években, amire szívesen visszagondolok. Ebben a filmben, mondjuk, elég eltűzött ez a kérdés, mivel Carl mindenre igent mond, ami elé kerül, legyen az egy

hajléktalan fuvarozása, jogszi nélkül robogóval száguldás vagy akár az, hogy megtanul koreaiul.

Nem azt mondom, hogy ugorj bele mindenbe ész nélkül, de feszegetsd a határaid! Igazuk van azoknak, akik azt mondják, a jelenben élj, alkoss és szórakozz, legyél igazán főszereplője a saját életednek, hogy ha felkelsz reggel, azt mondhasd: hm, ez a tegnap jó buli volt! Próbáld ki, milyen íze van az új dolgoknak, mert amit nem kóstoltál, arról nem tudhatsz, hogy szereted-e. Egyszerrel attól még, hogy ez a film „csak” ennyivel szolgált, úgy gondolom, ami tápláló és mégsem butít el, az nem árt! Szerintem mondj igent erre a filmre, de főleg érezd át a lényegét!

KOLLÁR ALEXANDRA

Karafiáth Orsolya

JÁRFÁS VIVIEN

EG Y R Ö V I D életrajzi bevezető igazából tele van lényegtelen kis adatokkal, amiket bárki meg tud keresni a neten. De az átláthatóság kedvéért mégis kellene ide. A mű, melynek kapcsán írok, a Maffia-klub. A harmadik a regények sorában. Nem akarok elfogulatlannak tűnni, és azt hiszem, hogy nem is sikerülne.

Ez a regény egy krimi. Vagyis annak készült. Lajos eltűnt. Ágota arra az elhatározásra jut, hogy nyomozásba kezd. Ki akarja deríteni, hogy vajon mi is történhetett az ő Lajosukkal. Igen, az övékkel, a 12 főiskolai barátnő Lajosával. Mert ugyan a 12 nő teljesen különbözők egymástól, de egy közös mégis van

Az ezerarcú nő 1976. szeptember 19-én született Budapesten. Költő, fordító, publicista, énekesnő. 1995–99 között az ELTE bölcsészkarán könyvtár-észt szakon tanult. 1998 és 2002 között pedig magyar-könyvtár szakon. Az Elektrik bugi kommandó énekesnője. 2005-ig a Ludwig Múzeum könyvtárosa és rendezvényszervezője volt. Ugyanebben az évben megkapta a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét irodalmi munkásságáért. Ezenkívül rengeteg ösztöndíjat is magáénak tudhat.

bennük, a múltjukban: Lajos. Az a férfi, aki mindnek elcsavarta a fejét hosszabb-rövidebb időre. Találkozások, hosszas beszélgetések után is tanácstalan marad Ágota. De az új Maffia-klub ülésen egy véletlenül buktatja le magát a gyilkos. Épp egy olyan véletlenül, ami a férfi halálát is okozta. Ám a titok továbbra is titok marad – csak most már két nő titka. Két régi barátnőé, akiket Lajos hoz újra össze. Az a Lajos, aki már nincs. Annak, aki szereti Karafiáth stílusát, ez is tetszeni fog. A megszokott szókimondó, itt-ott kissé trágár, köznapi és nyers stílus jellemzi. De ez az igazi! Viszont a regény végét nem látom az igazinak. Sitty-sutty lezárja az egészet. Szegény Ágota! Ennyit szenvedett, ennyi kinos percet töltött a régi barátnővel (a többséget, igaz, már utálja), és végül egy elköpött mondatból tudja meg, hogy ki is Lajos gyilkosa? Na ne már! Amit kétszáz oldalon keresztül izgalommal és rajongással tele olvasol,

azt öt oldal sajnos tönkretesz. Ettől függetlenül ajánlom mindenkinek, aki szereti Karafiáthot vagy éppen a krimiket. Az, hogy én ellentmondásokkal tele vagyok a regénnyel kapcsolatban, ne tévesszen meg senkit! Tetszik vagy nem? Szeretem vagy sem? A sok ellentmondás ellenére is szeretem. És bátorítok mindenkit, hogy olvassa el.

Veszélyes vizek

Ez a part nem kedvez éjféli randevúknak. Elég, ha ennyit mondok: hullámzó kedélyek, erkölcsi gát. Elég, ha ennyit: másképp legyen. Tábori pár, latolgatják esélyeink – a magunk módján ezt tesszük mi is. Hallgatsz, vigyázok szavaidra. (Vajon melyikünk fogja előbb publikálni?!)
Lesz, ami van: visszaél velünk a helyzet. Gyűjtöm az élményanyagot, száftos pletykák alapját. Esténk a mólón: sztorik és testközel. Nem tetszik ez a cápatempó – mondom. Légy lassú víz, mosd partomat.

Számítás

Hogy nincs eredmény, még nem tudja senki. Bármit bizonygat, én már nem hiszem. Elrontott képletel helyettesíti ahogy volt és ahogy nem lesz sosem. Rosszul csoportosít, mert visszszámol: megoszt és nullával szoroz, amit hozzám ad, azt kivonja önmagából – hibátlan számsorunktól elszakít. Nekem mínuszt és törtjelet hagyott csak – megint ő vitte el a prímekeket. Az új oldal miért mutat nagyobbbat? Egymásnak ez tán ismeretlenek.

Nullrűndér

...s a mindig másmilyen most egyszínű. Akár a lég - alakja változása... Riadt és rebbenékeny. Összerezdül, eltűnő testét zaj, a fény ha bántja.

Ruhája ránca nyár, gyűrött románc, hajába kócolódott minden este. Letört körmöcskéjéből furcsa félhold; testét a hőség lassan áterezte.

Az éj leszáll, hogy színét felvegye: nyugodt sötétségű, tündéri kék. A hajnal harmatában nem találod - saját varázsa szórja szerteszét.

Elszenderült a domboldal tövén. Fölé hajolhatsz, jaj, csak fel ne ébreszd! Ha most kívánnád, érintése métel. Ha most ölelnéd, csókja semmivé lesz.

Fekszik csak az esőáztatta fűben, fehér vászoncipője tiszta sáros. Nézd hosszasan s ő percről percre szebb lesz. Álmodd hozzá egy másik éjszakához.

Bárdosok a havas hegycsúcsok lejtőin!

Vékony lécen bravúrozva

Egyre többen értesülnek arról az újságokban, hogy iskolánk tanulói külföldön érnek el nagyszerű eredményeket. Az Ausztriában tartott síversenyen Bőjte Tekla és Hornyiczki Attila érte el az első helyezést a saját korcsoportjukban. Eredményükkel sikerült bekerülniük az országos megmérettetésre. Mindketten a 12. osztályba járnak, utóbbival beszélgetett VÁRADI ÁGNES

☛ **Láttalak titeket a tévében meg az újságban is. Hogy jutottatok ki a síversenyre? És hogy készültetek föl rá?**

– A síverseny előtt részt vettem egy táborban, mely ötnapos volt. Ez alatt a pár nap alatt készítettem föl a versenyre.

☛ **Ki szervezte? És ki nevezett be a versenybe?**

– A főszervező az oroszlányi Vért Erőmű megyei siskozosztálya. Ismerve engem és a síelési technikámat Ferenczi Tamás, a sí tábor vezetője nevezett be a versenyre.

☛ **Milyen volt a verseny? Hol volt? Mit kellett csinálni?**

– Jó hangulat volt a több mint 1900 méteres hegyen. Gerliztenben (január 10-én) hatalmas hó esett,

több mint százötven centiméter, és ilyenkor a legjobb versenyezni. Óriás műlesiklás volt, ami azt jelentette, hogy tizenhat kaput kellett kerülni.

☛ **Milyen érzés volt megtudni, hogy nyertetek?**

– Iszonyatos büntudatom volt, hogy megelőztem a másodikat...

☛ **Hány éve síeltek?**

– Körülbelül tizenkét éve kezdtem a sporttal foglalkozni, tehát még óvodáskorban.

☛ **Részt vettetek már valamilyen rangosabb síversenyen?**

– Még nem! Ez volt az első, de remélem, hogy nem az utolsó!

☛ **Olvastam, hogy továbbjutottatok az országos döntőbe! Hol és mikor lesz?**

– Az ausztriai Sankt Lambrechtben március 6–8-án.

☛ **Köszönöm a válaszaitokat, kéz- és lábtörés nélküli versenyzést kívánok mindkettőtöknek!**

Síelőink egy alpesi pályán Attila bátyja társaságában

ARCHÍV: HORNYICZKI

Hoffer mester fűrgelábú bajnokai a rekortánon

Elrajtoltak!

Amikor a Bárdosba kerültem, sejtésem sem volt arról, hogy itt ekkora népszerűségnek örvend az atlétika. Úgy döntöttem, belekóstolok a sportágba, és nem csalódtam: lenyűgözött a többiek kitartása és fegyelme. Az edzéseken pedig megismertem néhány igazán kiemelkedő egyéniséget, őket szeretném nektek bemutatni. – MADARÁSZ ANNA riportja

Az első utam Hoffer József tanár úrhoz vezetett. Mesélt arról, hogy már nagyon fiatalon elkezdett foglalkozni mások edzésével. Ez irányította a testnevelői pálya felé. Józsi bának hatalmas szíve van, és ő a diákokban nem csupán a gyerekeket látja, hanem a jövő atlétáit is. Ez túlmutat a hivatásán, ez az élete.

A pálya szélén

Ma már edzőként tevékenykedik Kovács Eszter a Tatabányai Sport Club-

ban. Iskolánk volt testnevelőtanára, Kovács Nimród lányaként nem is volt kérdéses, hogy mivel fog foglalkozni. Levélben kerestem meg, válaszában leírta, mennyire nagy boldogsággal tölti el, ha a tanítványai sikerrel szerepelnek egy versenyen. Állítása szerint a gimnázium első két éve alatt ment számára legjobban a szekér. Bár ma már edző, továbbra is versenyszerűen űzi az atlétikát. Kérdésemre, hogy miért nem hagyta abba, csak annyit mondott: „Én addig űzöm

a sportot, amíg fizikummal bírom, mert imádom!”

Közel a célhoz

Egyik szünetben arra gondoltam, meg kellene keresnem az iskolánk Sármoszát és a királyválasztáson játszott nőcsábász szerepe után bemutatni őt egy kicsit más szemzőgből is. Vörös Sándor az általános iskolában ismerkedett meg az atlétikával. Mivel kötelező volt edzésre járnia, abban az időben még nem szerette. Akkor változott meg a véleménye, amikor elérte az első sikerét, és ezek után nem volt megállás. A barátai tartották benne a lelket edzésről edzésre. Bár egy baleset véget vetett a versenyszerű sportolásnak, Sanyi mégsem adta fel szenvedélyét – olyannyira, hogy a Testnevelési Egyetemen szeretné folytatni a tanulmányait.

Bár Jancsekity Zoltán egész máshova – a Rendőrtisztai Főiskolára – felvételizik majd, abban min-

Salamon Sára és Tóth Viktória: szépséges üdvöskék a jó öreg Bányász-pályán

denképpen hasonlít Sanyira, hogy ő is imádja az atlétikát. Zoli, aki Józsi bá keze alatt ért válogatott atlétává, az egyik edzésen árulta el, minek köszönheti sikereit. Úgy vélem, a mindennapos edzés mellett a sport iránti tisztelete is segítette őt eredményei elérésében. Amellett, hogy minden edzésen kihozza magából a maximumot, a jó kedvét sem nagyon felejtí otthon. Még sokáig akar versenyezni, és nem hagyja, hogy ennek bármi is az útjába álljon.

Féltávnál

Osztálytársa, Polák Evelin még csak most szokott bele a bárdosos életbe. Evelin kilencévesen kezdte a versenyzést. Az edzéseken Zoli riválisa és egyben a barátja is. Sziklaszilárd akaratereje nem egyszer segítette át a nehézségeken. Ha így folytatja, biztosan el fogja érni az álmait.

A rajtvonalnál

Másfél éve koptatja a Bárdos padjait Tóth Viktória és Salamon Sára. Tőlük arról érdeklődtem, hogy tudják összeegyeztetni a sulit és az edzést. Sára kissé szégyenlősen bár, de bevallotta, hogy számára az edzés az első. Az ő családjában mindenki sportol, így ő sem lehetett kivétel. Az atlétikát megelőzően más sportágakat is kipróbált, de azok nem tudták magukkal ragadni. Arra a kérdésemre, hogy milyenek voltak

az első edzések, ő adta a legérettebb választ. „Szokni kellett. Eleinte sokszor jártunk edzésre, hogy az izgulás ne vigye el rossz irányba a teljesítményt” – mondta Sára, akit főleg a csapatszellem és az edzéseken való létkör motivál.

Tóth Viktória, azaz Tovi már most úgy gondolja, hogy a sport az élete. Nála is fontos motivációs tényező a család: szeretne nővére, Tóth Zsófi nyomdokaiba lépni, és ennek megvalósításába már bele is kezdett. Azt kérdeztem tőle, mi jár a fejében, amikor hosszú kilométereket fut. Ő ezen csak nevetett, és azt mondta: „az utolsó pár kilométeren csak futok, nincs bennem semmi”. A célhoz közelítve persze ez egy kicsit megváltozik: elképzeli, mi lesz a verseny vége, és ebből merít erőt a hajrázáshoz.

Az iskolánkban sok a tehetséges és sikeres atléta, bármelyiküket bemutatthattam volna nektek. Mégis, úgy gondoltam, ők azok, akik bárki példaképei lehetnének. Az életük a sport, ez az, ami közös bennük. A sikereik és társaik viszik őket előre, az eredményeik pedig kárpótolják őket az elszenvetett fájdalomért és minden sportra áldozott percért. Az atlétika egy nehéz sport, edzőként és versenyzőként is bőven akadnak benne kihívások. A bemutatott sportolókat elnézve úgy tűnik, mindegy,

NÉVSOR

A Bárdos atlétái 2008-ban is remekül teljesítettek. Az országos diákolimpia ügyességi csapatbajnokságán kiemelkedő helyezést ért el iskolánk fiú csapata. Távolugrásban csak egy hellyel csúsztak le a dobogóról, büszkék lehetünk rájuk. A csapat tagjai: Jancsekity Zoltán, Albano Péter, Pálházi Ákos, Szalontai Tibor és Czunyi Dávid.

Amíg a fiúk távolugrásban jeleskedtek, a lány csapat is szép helyezést gyűjtött be ugyanebből a számból. A Kiss Ágnesből, Salamon Sárából, Terdik Tamarából, Polák Evelinből és Skrinjár Alexandraból álló csapat a 6. helyet érte el. Emellett lányaink szintén 6. helyen végeztek gerelyhajításban. A csapatot Balatoni Dóra, Terdik Tamara, Polák Evelin, Kollár Alexandra, Skrinjár Alexandra alkotta. De itt még nincs vége a lányok sikereinek! Svédváltóban a 10. lett Terdik Tamara, Skrinjár Alexandra, Salamon Sára és Kiss Ágnes.

hogy a pálya szélén állsz vagy épp rajta futsz, az öröm ugyanolyan, amikor a növendéked, akiért éveket dolgoztál, vagy éppen te magad érsz elsőként a célba.

Gimnáziumunk rejtett tehetségei (2. rész)

Haragban a fallal

Kérdéseim alanya most Nagy Szilárd, aki a kilencedik évfolyam tanulója. Ő is egy olyan személy az iskolánk diákjai közül, akiről nem sokan gondolnák azt, hogy a tanulmányi mellett milyen országos és nemzetközi sikereket ért el. Egy hétköznapi, jó tanuló fiúnak látszik, de emellett egy manapság egyre népszerűbb sport kiváló űzője, ami nem más, mint a squash. Eredményeiről, élményeiről, tapasztalatairól kérdezte BÉRCES KAROLINA.

☛ Mikor kezdted el squasholni, hogy fedezted fel ezt a sportot?

– Körülbelül hat éve kezdtem Tatabányán. A szüleim az újságból tudták meg, hogy megnyílt Sárberekben egy új squash klub. Először ők mentek el kipróbálni, majd mi is a nővéremmel. Mikor ott jártunk, akkor tudtuk meg a pálya tulajdonosától, hogy gyerekeknek is indítanak edzéseket. Első edzőm Lukács Csaba és Ogonovszky Szilárd volt.

☛ Milyen sportokat próbáltál ki még? Sokan azt hinnék, hogy a tenisz és a squash nagyon egyforma. Te hogy gondolsz?

– A squash előtt több sportot is kipróbáltam, kiskoromban fociztam. Majd kosárlabdáztam, atletizáltam, futottam, még karatéztem is. Viszont sohasem teniszteztem. Egyáltalán nem hasonlít a squashhoz, teljesen más technika kell hozzá.

☛ Ejjtenél egy-két szót az edződről, valamint az edzéseidről?

– A mostani edzőm Shakeel Khan. Pakisztánból származik. A nagybátyja, Jansher Khan világbajnok. A családjuk világszerte elismert. Hozzá 2008 novemberétől járok. Heti kétszer, kedden és szerdán megyek edzeni Budapestre. A többi napokon

ittthon edzek, ami egyedüli gyakorlást, futást, meccseket foglal magában. Kb. három éve hétvégeként versenyeken veszek részt.

☛ Milyen eredményekkel büszkélkedhetsz?

– Belföldi eredményeim: kétszer első helyezés, háromszor összesített második hely. Emellett sok második és harmadik helyezés, országos bajnokságokon elért negyedik hely pedig kétszer is. Külföldi eredményeim: a korosztályomat a 12. helyen zártam. Legjobb nemzetközi helyezésem: kétszer elért negyedik hely, továbbá mások hatodik és nyolcadik helyen is végeztem.

☛ Versenyeid során milyen országokban jártál, és milyen tapasztalatokkal gazdagodtál?

– Európa számos országába eljutottam: Belgium, Németország, Ausztria, Csehország, Szlovákia, Svájc, Hollandia. Sőt a szponzorom segítségével a squash őshazájába, Angliába is, ahová csak a legjobb sportolók jutnak el. Tapasztalataim szerint a squash a legjobb arra, hogy növelj a koncentrációképességedet,

a teljesítményedet, csökkenti a reakcióidődet, levezeti a felesleges feszültséget, és mindezek mellett egy olyan sport, amellyel új helyekre juthatsz el, számos ismerőst és barátot szerezhetsz, és egyben hasznos időtöltés is.

☛ Az olvasók nevében is további szép sikereket kívánunk!

Egy csehországi versenyen